

Rännilar : nykterhets- och religiösa poem /

81 Bb Br. 1897

Vitt. Sv.
Nykt.
(Pr)
1897

RÄNNILAR

NYKTERHETS- OCH RELIGIÖSA POEM

AF

J. N. [Lynne]

1897

Säljes
till förmån för
Ungdomstemplet
No 49 S:t NIKOLAUS.

Örebro Nya Tryckeri-Bolag.

卷之三

RÄNNILAR

NYKTERHETS- OCH RELIGIÖSA POEM

AF

J. N.

SÄLJES TILL FÖRMÅN FÖR UNGDOMSTEMPLET

N:o 49 S:t NICOLAUS

ÖREBRO
NYA TRYCKERI-BOLAGET
1897

RÄNNILJA

NYKTERHETS- OCH RELIGIÖSA BOKN

J. N.

SALLES TILL FÖRMÅN FÖR UNGDOMSTEMPLET
No 49 St NICOLAUS

ÖRRBO
STA NYKTERHETS- OCH
RELIGIÖSA BOKN

FÖRORD.

Med fruktan och bäfvan har utgifvandet från trycket af föreliggande små, i all anspråkslöshet rimmade tankar skett. Ursprungligen ej afsedda för trycket, hafva de måhända icke den form och kärna, att de kunna underkastas en kritisk granskning, men med tanke på det goda syftet, kanske domen dock ej blir så hård. De äro nämligen utgifna till förmån för nykterhetsverksamheten bland de unga, och i ungdomsmissionens intresse anbefalles det lilla häftet i vänlig åtanke.

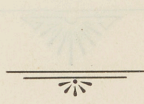
Örebro i Maj 1897.

Förf.

Innehåll.

	Sid.
Klockan	5.
Varningsord	" 5.
Akta dig	" 6.
Rädda honom	" 7.
Nyktighet	" 8.
Slut på julen	" 10.
Falska vänner	" 12.
Svik ej	" 13.
Den öfvergifna	" 13.
Tiggarbarnets bön	" 15.
Tiggargossen	" 17.
Hvarför knota	" 18.
Älska Gud	" 19.
Var sedlig	" 20.
Sent omsider	" 20.
Döden	" 21.
Då	" 22.
Hjälp oss	" 23.
Hvad gör väl det	" 24.
Förtrampa våldet	" 25.
Sluta upp	" 26.
Brodermördaren	" 27.
Alkohol	" 28.
Alkohol	" 29.
Nikotin	" 29.
Till logen N:o 3 Ören	" 30.
Var trogen	" 31.
Jag är så säll	" 32.

Klockan.

Hör på klockan hur den klingar,
Varningsord åt vandrarn bringar,
Som på snöig massa tågar;
Tacka den, att du ej kördes
Öfver, ty den länge hördes
Ifrån selens krökta bågar!

* * *

Kyrkoklockan mäktigt klingar,
Varningsord åt syndarn bringar
Som på breda vägen tågar;
Tacka Gud, för att du rördes
Utaf anden, när den hördes
Ifrån tornets höga bågar!

Varningsord.

Ett ord jag ville säga
Till dig som rastlöst jagar fram
Så tanklöst uti världen
Och vältrar dig i brott och skam!

Hvart bär det väl? O, sägen!
 Hur skall väl slutet en gång bli —
 Hvar skall du sist väl hamna,
 När själen från din kropp blir fri?

Tänk dig dock för! Vänd åter
 Ifrån den väg du vikit på!
 Ännu du vända hinner —
 Men snart skall tiden dock förgå!

Blif nykter! Hör min varning —
 Lek ej med tveeggslipad dolk;
 Träd in bland våra skaror
 Och rädda fosterland och folk!

Akta dig!

Jag varnar dig, du svaga själ,
 Att blifva lastens träl,
 Ty aldrig lyckan då du ser,
 Men sjunker mer och mer.

Och om en vän dig säger till
 Att blifva stark — du vill,
 Men *kan* ej mera resa dig
 Att lämna syndens stig.

Du aldrig då kan njuta mer,
Hvad lifvet skönast ger,
Och aldrig glädjen någon dag
Förskönar dina drag.

Du ångestfull dig känner blott
Ditt samvete det är ej godt;
Du vet ej, hur du bär dig åt
Och vandrar fridlös fram din stråt.

Rädda honom!

Stapplande är gången,
Skrålände är sången,
Som han pressar fram;
Trasor skyla barmen,
Skälfvande är armen —
Lik en murken stam!

Pannan den är fårad,
Lasten där blir spårad
Vid den första blick;
Ryggen böjt sig redan —
Uppifrån till nedan
Har han drinkarns skick!

Trötta stegen vänder
 Han till kända gränder
 För att få en sup;
 Ej han kan sig värna —
 Störtar sig så gärna
 Uti farors djup!

* * *

Om du kan, så hejda stegen,
 Lägg ett hinder uti vägen
 Till fördärfvets grymma hydra!
 Sätt dig öfver hånets pilar —
 Kanske att därunder hvilar
 Ångern öfver svunna dagar!

Nykterhet.

○ låtom oss strida mot rusdryckens flod
 I ungdomens kraftfulla dagar,
 Och täfla att kämpa med yppersta mod
 Mot gamla förnedrande lagar!

Och låt ej din ovän få vinna ett slag
 Som kanske skall döda din ära;
 Försök ej att vinna de vänners behag,
 Som rusande giftdryck förtära.

Nej! Kämpa och strid till den sista sekund
Mot alla, som verka för ruset,
Och drag ifrån krogen hvarendaste kund
Och för honom åter till ljuset!

Och tag som belöning den ilsknaste min,
Som krögaren mäktar beskrifva,
Och sätt dig blott öfver det lumpnaste grin
Och speord, hans stallbröder gifva.

Hvad bryr dig de rasande blickarnas hot,
När du blott har lyckats att värfva
En kämpe, som tager vår fana emot
Och kroghålan söker fördärfva!

Hvad bryr dig de raglande människornas hån,
När modigt du söker dem fria?
Hvad bryr dig de stickord, som komma ifrån
De kvinnor, som rusiga skria?

Nej! Tåga blott modigt framåt på din stråt
Och verka trots alla protester!
Och lindra och torka de fattiges gråt
Och rädda blott krögarnes gäster!

Slut på julen!

Så är du förbi, du härliga jul,
Och granen står plundrad, vissnad och ful;
Nu står den ej längre i salen och prålar —
Med vemod jag ser på dess vissnade nålar.

Nu faller du ingen, ingen i smak —
Nyss satte du glädjen så högt i tak;
Nyss kunde du glädtiga sinnena lifva —
Nu är du kastad i enslig, kylig drifva!

Nyss stod du i skimrande ljusens prakt
Och tjusade ögat med hemlig makt —
Nu är du så dyster, så mörk och så kulen . . .
Ty nu är det slut på den härliga julen!

* * *

En glädtig skara hade samlats i kvällen
På ett af de lockande, tjusande ställen
Som "guldkrogar" kalla man plär,
Där rusdrycker rinna,
Och pengar försvinna. —
Där lasten i siden sig klär!

En yngling fått ärfva sin afidne fader,
Och vännerna tåga i tätande rader
Att hylla det klingande guld.
Nu samlats de hafva
Att tiden begrafva
Djupt nere i synd och i skuld.

Kring honom de samlas i midnattens timma,
 Och struparne skråla och ögonen glimma
 Af lössläppta furiers makt,
 Som fångat dem alla
 Och fått dem att falla
 I lidelsens djupaste schakt.

På döfvande toner musiken dem bjuder,
 Och hjärtat sig vidgar och blodet det sjuder,
 Och pulsen den trummar i takt.
 Den larmande skaran,
 Den märker ej faran,
 Dit rusdrycken listigt dem brakt.

* * *

Men nu är det slut på den klingande slant,
 Och drinkaren ligger vid afgrundens brant;
 Nu har han ej kläder att skyla sin kropp,
 Nu är han förtviflad — han har intet hopp —
 Hans vänner ha flytt ifrån honom!

Han var ju så firad i vännernas grupp,
 Han var då den bäste och ingen gick upp
 Mot honom — men nu har han intet att ge,
 Nu har han ej håller så mycket som de —
 Nu är han allena — *allena!*

Men *nu* först han känner den kyliga värld,
 Den saknadens åtrå, som endast är närd
 Hos den något ägt, men som *intet* har kvar;
 Nu är det förflutet det nöje som var —
 Nu är det så tomt i hans hjärta!

* * *

Som granen lefde han
 En tid i öfverflöd;
 Hvad lifvet skönast bjöd
 Till honom vägen fann.

Han strålade af glans
 I vänners täta led;
 I nöjet var han med,
 I njutningen han fanns!

Men hyllningen var kort —
 Han blef så hastigt glömd . . .
 När *granulåten* var tömd —
 Blef *stommen* kastad bort!

Falska vänner.

Falska vänner — akta dig för dessa, du!
 Akta dig att ditt förtroende dem gifva,
 Ty du vet ej nu, hvad sedan kunde blifva —
 De ej *alltid* äro, hvad de synas *nu!*

Pröfva först och hör dig alltid riktigt för!
 Innan du så öppet blir med dem förtrolig,
 Eljes kanske svekets stund ej blir så rolig —
Pröfva dina vänner först du alltid bör!

Svik ej!

Ack! Hvad falsk dock jorden är,
 Knappast mer än svek den bär;
 Vännen, som man trott man känt till grundén,
 Sviker lumpet uti sista stunden —
 Ingen heder binder honom mer,
 Uppå vännens nöd helt lugnt han ser . . .
 Kanske hjälper till att störta!

Hvarför är du andra lik?
 Ryck dig upp! Din vän ej svik
 Och försvara honom till det sista —
 Lid då hållre själf än honom mista!
 Kanske snart du är i samma nöd,
 Och då är det godt att ha ett stöd,
 Som ej sviker med det första!

Den öfvergifna.

Ser du ej saknadens tår, som bränner;
 Vet du, hvad sörjande hjärtat känner;
 Vet du, hvad nu hennes sinne trycker?
 Hvarför har gången så stapplande blifvit,
 Hvad är som rosen från kinderna drifvit —
 Rifvande smärtan i läppen rycker?

Saknadens tår ifrån ögat rinner,
 Fallar till jorden och snart försvinner —
 Lämnar dock spår uti kinden bleka.
 "Kommen tillbaka, I sällhetens stunder,
 Låt mig ännu uti vårliga lunder
 Åter med kärlekens andar leka!

Hjärtat nu sörjer försvunna tider!
 O! Om du visste blott, hvad det lider!
 Mig har han lämnat kvar så allena,
 Rusig han svor att ej mera mig skåda;
 För och tog bort från mig gossarne båda —
 Gud, låt dem hålla själarne rena!

Stapplände går jag ensam min bana,
 Lider långt mer än någon kan ana,
 Suckar och likväl mig ingen förstår!
 Kommen I aldrig tillbaka, I kära,
 Säg, skall jag längre min längtan väl bära?
 Kanske jag åter er skåda ej får!

Kindernas ros en lilja har blifvit,
 Höstliga runor har sorgen skrifvit,
 Ristat dem in uti själ och sinne!
 Tyd nu de ristade runor, som tåren
 Lämnat på kinden — de smärtsamma spåren:
 "Skåda! *Brustet är hjärtat här inne!*"

Tiggarbarnets bön.

De lefde så lyckligt i forna dar,
 Då glädjen i hemmet var daglig gäst,
 Och mannen en odelad dagslön bar
 Dit hem, där det ständigt var högtidsfest.

Och barnen, de lifliga, glada, små,
 Likt stjärnor belyste den lugna härd —
 Hur klart deras ögon strålade då
 Och skådade in i förhoppningens värld.

Och kärlekens sol lyste klar och blid
 Och spridde sin värmande stråleglans
 Likt himmelens sol, som i sommartid
 Strör ymnigt sitt guld öfver ängars krans.

Men snart kommo ofridens dagar ock dit
 Med tårar och smärta och bleklad nöd
 Och friden blef bytt emot kif och split
 Och kärlekens sol miste fort sin glöd.

Nu barnen begråta den lyckans tid,
 Som alltid för dem nu förrunnit har,
 Som aldrig skall komma igen med frid,
 Som aldrig ger åter den far som *var*;

Och nu få de ligga vid andras dörr,
 Och maken hon sorgsen i hemmet går —
 Ack, mannen, som älskat så troget förr,
 Nu henne vid hemkomsten endast slår.

Då tränger ur lidande barnasjäl
 En bön till all skapelsens upphofsman,
 Till honom, som leder dess ve och väl,
 Till honom, där nöd sin hjälpare fann!

“O, Gud, du min Fader, låt det ej bli
 Med mig som det är med min arma far —
 Och hjälp också honom att blifva fri
 Från lasten, som honom mot döden drar!

O, kom du med ljus uti sorgens natt,
 Gif lidande moder i nöden kraft!
 Gör hemmet som fordom så fridfullt, gladt,
 Skänk åter den lycka, som förr vi haft!

Sträck mäktig din hand öfver fosterland;
 Gif seger i striden mot rusets makt!
 Slit sönder de lidandes hårda band,
 Bjud mörkret att vika på hvarje trakt!

Beskyddande blicka uppå vårt hus,
 Då natten oss sluter i kylig famn!
 Och sist då lifslampan släckt sitt ljus,
 O, låt oss då ankra i himlens hamn!“

* * *

Den stjärnprydda natten sig sänker ner
 Och bjuder åt jorden sin frid och ro . . .
 Men tiggarbarnet det är ej mer —
 Dess ande har flytt till ett bättre bo!

Tiggargossen.

Liten gosse uppå vägen gick —
 Gick så sorgsen, så bedröfvad,
 Tåren glänste i hans öppna blick.
 Så jag mötte honom, stackars barn,
 Som af sorgen re'n var pröfvad.

“Hvarför gråter du, min lilla vän?
 Hvarför ler du ej åt våren?
 Gråt ej mer — den tiden kommer se'n!
 Spara dina pärlor, stackars barn,
 Torka bort den salta tåren!”

“Hur skall jag mig glädja? Pappa dog —
 Knappt ett öre har min moder!
 När jag hemma var, ibland jag log —
 Nu jag måste tjäna eget bröd,
 Hjälpå både mor och broder!”

“Stackars gosse! Här du får en slant,
 Hjälp till något nog den blifver.
 Torrt det är att äta brödbitskant.
 Något annat ock behöfves till,
 Som den torra smaken drifver!”

Gossens ögon glänste utaf fröjd.
 Tackande han vände åter.
 Jag var kanske lika hjärtligt nöjd,
 Tänkte: "Nöd jag lindrat för en stund,
 Nu han icke längre gråter!"

* * *

Om du möter tiggaron,
 Vänd dig icke kallt ifrån,
 Utan att en skärf du gifver!
 Tacksam var, att du ej har
 Samma sorg, som tiggarn bar
 Skänk en skärf! Så glad han blifver!

Hvarför knota?

Hotande,
 Knotande
 Lefver du.
 Fordrar blott!
 Bättre lott
 Kräfver du!

Hvad har du rätt att begära —
 Fick du ej allt utaf Gud?
 Tacksam du honom bör ära,
 Bedjande följa hans bud!

Älska Gud!

Älska Gud,
Håll hans bud,
Låt dig ej till synd förledas;
Böj dig ned,
Vaka, bed —
Då från mången synd du fredas!

I hvarst kast
Håll dig fast
Invid korsets helga fana;
Håll till slut
Troget ut —
Lyckligt ändas då din bana!

Då så nöjd
Du i fröjd
Flyr till högre regioner;
Då du är
Hemma där
Ibland Herrens legioner!

Var sedlig!

Kristendom och sedlighet
Följa i hvarandras spår,
Hur dig än i världen går,
Du ej himlen ärfva får
Utan Gud och helighet.

Tala aldrig fräcka ord —
De dig själf förnedra blott;
Tänk och gör och säg blott godt,
Och när lifvet har förgått,
Lycklig lämnar du vår jord.

Låt dig ej förledas att
Kallt begabba Herren Gud;
Vandra efter Jesu bud,
Då du skall vid dödens ljud
Frälsas ifrån synd och natt!

Sent omsider!

Se! Utöfver land och vatten
Rosenskimmer breder sig;
Nu för alltid viker natten,
Ljust det är på hvarje stig!

Nu han kommer, Domens Fader,
 Nu skall skipas rättvis dom;
 Alla ställas uti rader —
 Skilda bli båd' ond och from!

* * *

Tänk på lifvet efter detta,
 Må du blifva god och from,
 Tro till Lifvets Herre sätta —
 Då blir *salighet* din dom!

Döden.

Dagen till hvila gick,
 Natten sitt välde fick,
 Skuggorna täckte jorden.
 Mörkret låg öfverallt,
 I luften var fuktigt och kallt,
 Då trängde till mig de orden:

Sådan är lifvets bild.
 Ungdom från mänskan skild
 Efterträdes af svaghet;
 All lifvets kraft är slut,
 Det känns, som ville själen ut —
 Allting är nu alldaglighet.

Döden snart träder in,
 Skördar med lien sin
 Öfvermognade frukten.
 Lifsblomman faller af,
 Nerbäddas i sin kalla graf,
 Urvattnas af jordefukten. —

Nyss stod ju mänskan här,
 Nu finnes intet där —
 Åldern har dukat under . . .
 Snart skall dock solen le,
 Uppväcka alla skördade
 Att stånda för lifvets stunder!

Då!

○ härlig blir dock lönen,
 Vi få i segerns stund,
 När bönhörd blifver bönen
 Från hela jordens rund,
 När vi till seger tåga,
 När bannlyst blir den plåga,
 Som smärtat våra lif!

Välsignad vare tiden,
 Som då skall rinna opp,
 När smärtan är förliden,
 När uppfyllt är vårt hopp,
 När vi ha segern vunnit,
 När smärtans tid har svunnit,
 När vapenhvilan blir!

Då jubla våra skaror,
 Då hvilans tid är när;
 Då yika alla faror,
 Då glädjens timma är;
 Då höja vi vår fana,
 Som ledt oss på den bana,
 Som gick till seger fram!

Hjälp oss!

Hur fienderna gäckas,
 Hur de än oss håna må,
 En gång skall segern räckas
 Åt nykterhetens kämpaled —
Då vill nog mången vara med!

Att dela på vår ära
Då vill nog mången göra —
 Blott den skall palmen bära,
 Som stridt med aldrig svalnadt mod
 Och dammar satt för rusets flod!

Men vill du segern skörda,
 Då skall du äfven strida
 Och lätta på den börda,
 Som vi alltjämt ha släpat på —
 Med seger dock en gång vi gå!

Kom, hjälp oss i vår sträfvan —
 Din lön dock härlig blifver!
 Kom! Kämpa utan bäfvan
 Och rädda rusets offerlam!
 Svik ej ditt ord: *Mot seger fram!*

Hvad gör väl det?

Hvad gör väl det,
 Att speord kring oss skalla,
 När som du vet,
 Att om ock några falla,
 Vi dock med seger gå
 Framåt och kämpa då!

Hvad gör väl det,
 Att segern synes fjärran,
 När som du vet
 Att med oss tågar Herran?
 Till sist vi seger få —
 Framåt och kämpa då!

Hvad gör väl det,
 Att många desertera,
 När som du vet,
 Att vi bli många flera,
 Fast nu står en mot två —
 Framåt och kämpa då!

Hvad gör väl det,
 Att nederlag kan randas,
 När som du vet,
 Att sorg och glädje blandas.
 Ett segerslag skall stå —
 Framåt och kämpa då!

Hvad gör väl det,
 Att vi få orätt lida.
 När som du vet,
 Se'n komma dagar blida. —
 Att snart de komma må!
 Framåt och kämpa då!

Förtrampa våldet!

Se våra fäder! Hvilka kämpar!
 En kraftig, härdad, nordisk man —
 En man, som våldet icke dämpar,
 En man, som ingen kufva kan!

Han går sin egen, stolta bana,
 Som aldrig någon rubba fått;
 Hans kraft och mod man knappt kan ana —
 Han visat har hvad han förmått!

Hans telning — du det skulle vara —
 Du skulle vara hjältens son!
 Men säg, hvar är väl kraften? Svara!
 Hvem röfvade din kraft ifrån?

En mask, som länge gnagt på roten
 Af styrkans träd har röfvat den,
 Och därför stapplar du på foten,
 Och därför är du slapp min vän!

Förtrampa masken, honom döda
 Och gör dig fri från nesligt våld!
 Tag rätt på tiden — icke öda
 Med honom uti krögarns sold!

Sluta upp!

○ du hemska, ödande last!
 När har du slutat att offer samla,
 När har du slutat hålla fast
 Ynglingakrafter, som dårligt famla
 Efter en oviss glädje?

När har du slutat att döda
 Kärnan af styrkan i Nordanlanden?
 När slutar ungdomen blöda,
 När skall du lossa de hårda banden,
 Som du dem knutit uti?

Ynglingar, Ni! Tänken uppå,
 Att det är *krögarn*, som vinsten drager!
 Ni ej den minsta nytta få —
 Allt det bästa krögaren tager,
 Skrattar åt lustans offer!

Brodermördaren.

Han stod för domarbord,
 Där domarn satt att honom döma
 För blodigt brodermord.
 För honom inga hjärtan ömma —
 Han stod förskjuten utan vän . . .

Hans panna brännmärkt var
 Af blod från broderns kalla hjärta.
 På ångerns kval han bar —
 Men ingen visste om hans smärta —
 Ej under ytan läsas kan! . . .

Och dödens dom den föll,
 Men brottslingen stod stum och stilla
 I bänken han sig höll;
 Han tycktes grymma domen gilla,
 Men ej ett ord han sade än.

Men domarn manar på —
 Sin sista önskan fick han tälja.
 Den dömde talar så —
 Ej granna ord han ville välja:
 "Förbannad vare krogen nu!"

Det var hans enda ord.
 En rysning lopp igenom salen. —
 Då blef ännu ett mord:
 Den dömde slapp de sista kvalen,
 Han föll till golvet ned — som död!

Förbannad vare du,
 Som dräpt så många unga krafter!
 O, vor' jag mäktig nu,
 Jag skulle slunga dina safter
 Af gift från denna jord!

Alkohol.

Alkohol! Hvad är det? Gift!
 Verkar? En förtidig grift!

Listigt smyger det sig fram,
 Gör sitt offer till en skam.

Kortar mänskans lifstidsträd,
 Sänder döden grym och bråd.

Oskadd kommer ingen från —
 Skadas alltid någon mån!

Härskar öfver kropp och själ —
 Frid och lycka bort det stjal.

O! Låt aldrig locka dig,
 Det förmörkar ljusets stig.

Låt det aldrig bli din gud —
 Tänk en gång på domens bud!

* * *

Alkohol! Hvad är det? Gift!
 Verkar? En förtidig grift!

Alkohol.

Akta dig för detta gift —
Låt det icke dig bedåra!
Kom ihåg den helga skrift,
Och hvad där dig bjudet är:
Håll din själ från synden fri!
O! Låt hjärtat icke spåra
Lämningar från denna last!

Nikotin.

Neka, när dig bjuds cigarren!
Ingen nytta den dig gifver,
Kostar mera än den smakar,
Och din hälsa den bortdrifver.
Tag den, och du dig fördärfvar —
Intet gagn du dig förvärfvar —
Nikotin är blott ett gift!

Till logen N:o 3 Örnen

af N. G. T. O.

vid dess 17:de årsfest.

Du stolta Örn! Sträck ut med kraft
 Din starka vinge öfver nejden
 Med samma kraft som du har haft
 Allt se'n du börjat heta fejden
 Mot rusets hjältar uti Norden!

Sträck vida längre ut din flykt
 Och samla i ditt lilla rike
 Den undersåte som är tryckt
 Utaf en boja utan like —
 En boja, som sin fånge söfver!

När ättlingarne likna dig,
 Sänd ut dem uti vida världen,
 Sänd ut dem uppå samma stig —
 Där rusdryckskämpar gå med svärden —
 Och rädda vilsekomna fåren!

Du är ej ålderstigen än,
 Blott sjutton år du hunnit verka,
 Men strid med mod båd' nu och se'n,
 Att yngre släkter måtte märka,
 Att deras fäder aldrig sveko!

Och visa att i Norden bo
 Nu liksom uti forna dagar
 Båd' *mandom, kärlek, hopp* och *tro*:
Den är en *man*, som aldrig klagar,
 Hur lyckan honom än må gäcka!

Var trogen!

Var trogen mot båd' far och mor!
 Var trogen ock mot andra,
 Ty då dig följer lycka stor,
 Hvarthän du än må vandra!

Var trogen den, du svor din tro,
 Den, som du lofvat skydda,
 Och då skall alltid lyckan bo
 I eder trefna hydda!

Håll ut i tro intill det mål,
 Som före dig du stakat!
 Var trogen, om du ock af prål
 Och lyx än aldrig smakat!

Men var ock trogen mot din Gud,
 Och rätt för honom vandra,
 Ty det är bibelns *första* bud —
 Mot nästan är det *andra*!

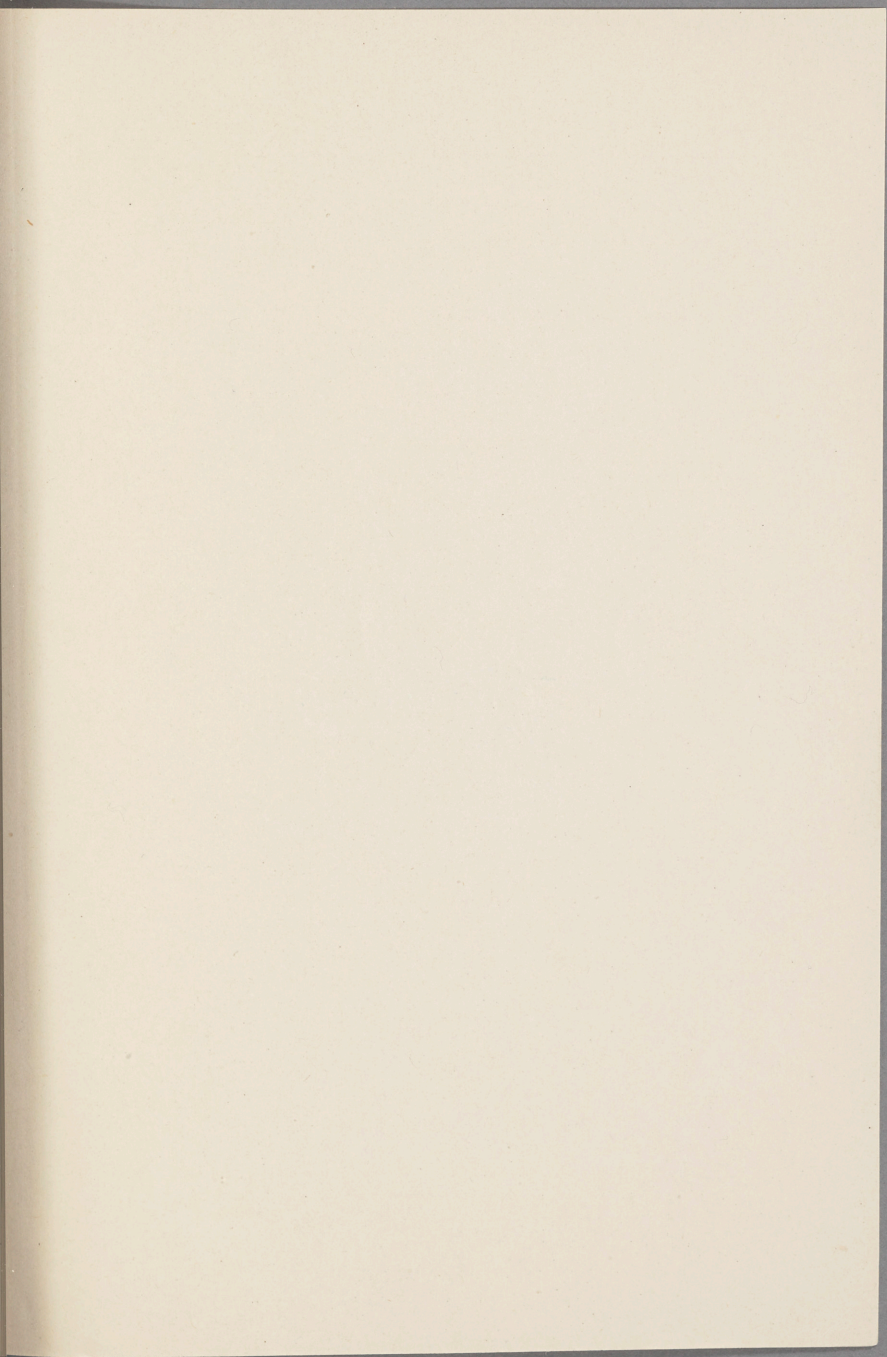
Jag är så säll!

Jag är så säll
 I morgonrodnans timma,
 Då purprad sky
 Vid himlaranden låg;
 Jag är så säll,
 När daggens pärlor glimma,
 Då andar fly
 För dagens ljusa våg.

Jag är så säll
 Vid dagens trägna möda
 Uti det värf
 I lifvet, som jag lärt;
 Jag är så säll
 När mina böner flöda
 Till tack för skärf,
 Som Herren mig beskärt.

Jag är så säll,
 När aftonen sig sänker
 Utöfver land
 Och sjö och berg och haf;
 Jag är så säll,
 När jag på Honom tänker,
 Uti hvars hand
 Jag hvilat i min graf!

Pris: 25 öre.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								